

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 7Sžf/2/2013                    |
| Identifikačné číslo spisu: | 3012200441                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 26.06.2014                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Elena Závadská           |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2014:3012200441.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom predsedníčky senátu JUDr. Eleny Závadskej a členiek senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Márie Usačevovej v právnej veci žalobcu: ASTRA DCA, s.r.o., Dubnica nad Váhom, Otrokovická č. 4134/14, IČO: 46 040 480, zastúpeného JUDr. Ing. Vierou Kolačanskou, advokátkou, Trenčín, Nám. Sv. Anny č. 7269/20A, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, Lazovná ul. č. 63, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného z 12. apríla 2012 číslo 1020506/1/830348/2012/5048-r, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 6. marca 2013, č.k. 13S/90/2012-38, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo 6. marca 2013, č.k. 13S/90/2012-38, p o t v r d z u j e .

Žalobca n e m á p r á v o na náhradu trov odvolacieho konania.

### Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo 6. marca 2013, č.k. 13S/90/2012-38 podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 12. apríla 2012 číslo 1020506/1/830348/2012/5048-r, ktorým potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Dubnica nad Váhom (ďalej aj „správca dane“) z 19. decembra 2011 číslo: 668/230/61031/11/Boč, ktorým podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správne daní a poplatkov“) správca dane žalobcovi ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty (ďalej aj „DPH“) znížil nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2011 zo sumy 1 000 € na 0 € s odôvodnením, že daňový subjekt uplatnil v rozpore s § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dani z pridanej hodnoty“) z dôvodu, že prijatie odmeny ako služby podliehajúcej dani a ani jej použitie na uskutočňovanie dodávok prípadne služieb, ktoré podliehajú dani nebolo preukázané. Táto skutočnosť má za následok neuznanie nároku na odpočet dane na základe faktúry č. 52/2011 od dodávateľa Spiller Farmer spol. s.r.o., Bratislava vo výške 1 000 €.

Krajský súd s poukazom na § 250k ods. 1 OSP žalobcovi nepriznal náhradu trov konania, pretože nebol v konaní úspešný.

Krajský súd, rovnako ako správne orgány prvého a druhého stupňa dospel k záveru, že sporná faktúra č. 52/2011 z 5. mája 2011 nespĺňa formálne náležitosti podľa § 71 ods. 2 písm. f/ zákona dani z pridanej hodnoty, lebo nie je riadne vyšpecifikované zdaniteľné plnenie. Spochybnená bola aj samotná existencia zdaniteľného plnenia a preto dospel k záveru, že odpočet dane za daných okolností uplatnila žalobkyňa ako daňový subjekt v rozpore s § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ citovaného zákona, pretože prijatie odmeny ako služby podliehajúcej dani, ani jej použitie na uskutočňovanie dodávok prípadne služieb, ktoré podliehajú dani nebolo preukázané.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca odvolanie. Namietal, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil a navyše rozhodol aj nad rámec žaloby. Uviedol, že 29. apríla 2011 uzatvoril zmluvu o sprostredkovaní, podľa ktorej bude platiť sprostredkovateľovi mesačne odmenu za činnosť vykonávanú podľa zmluvy vo výške 5 000 € + DPH na základe faktúry vystavovanej sprostredkovateľom na začiatku príslušného mesiaca, so splatnosťou 7 dní. Tiež poukázal na charakter zmlúv, uzavretých prostredníctvom sprostredkovateľa, ktoré môžu byť predmetom obchodného tajomstva s tým, že nie je vhodné, aby sa ním oboznamovali akékoľvek tretie osoby, štát nevynímajúc. Ďalej namietal, že mal od zmluvného sprostredkovateľa k dispozícii daňový doklad č. 52/2011 z 5. mája 2011, keďže tento pre neho vystavil faktúru, z ktorej riadne zaplatil DPH. K plneniu došlo v zmysle zmluvy, ktorá deklaruje samotnú „kauzu“ právnych úkonov a hospodársky cieľ a účel konania medzi účastníkmi obchodného vzťahu, ktorý nebol sporný. Podľa názoru žalobcu identifikácia plnenia v predmetnej faktúre je dostatočná a pre obe zmluvné strany zrozumiteľná a jasná. Podotkol, že sám žalovaný (resp. prvostupňový orgán žalovaného) vykonal „krížovú kontrolu“, vypočul zástupcu sprostredkovateľa, ktorý potvrdil, že k činnostiam, ktoré oprávňujú odpočítať DPH došlo a zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené. Pochybnosť o reálnej existencii zdaniteľných obchodov bola dostatočne odstránená miestnym zisťovaním daňového úradu, o čom bola vyhotovená zápisnica č. 600/321/208993/11 z 10. októbra 2011, ktorá je podrobne popísaná v protokole č.j. 668/320/49757/201 I/Doj z 23. novembra 2011, ktorý sa nachádza v administratívnom spise. Namietal, že bolo dostatočne preukázané, že výkony podľa zmluvy o sprostredkovaní boli riadne preukázané. Žiadal preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a žiadal náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu sa stotožnil závermi napadnuté rozsudku súdu prvého stupňa a žiadal ho v celom rozsahu ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že fakturovanie odmeny na základe zmluvy o sprostredkovaní nemá znaky činnosti, z ktorej možno jednoznačne posúdiť o aké zdaniteľné plnenie sa jedná a v akom rozsahu bola činnosť sprostredkovateľom vykonaná. Pri daňovej kontrole sa preto požaduje doplnenie dôkazov, ktoré zachytávajú priebeh a časové ohraničenie výkonov, a to za účelom správneho určenia príslušnej dane za uskutočnenú činnosť platiteľa. Poukázal na povinnosť správcu dane pri svojej činnosti zachovávať daňové tajomstvo, aj na povinnosť daňového subjektu preukázať všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane na preukázanie ktorých bol správcom dane vyzvaný podľa § 11 zákona č. 63/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a § 71 ods. 2 písm. f/ zákona o dani z pridanej hodnoty.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou OSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie vecnej správnosti rozsudku, ktorým krajský súd zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy OSP. Odvolací súd preto preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a v

rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného najmä z pohľadu, či krajský súd vecne správne posúdil jeho zákonnosť.

Podľa § 71 ods. 2 písm. f/ zákona o dani z pridanej hodnoty v znení platnom do 31. decembra 2012, t.j. v čase vystavenia daňového dokladu, faktúry č. 52/2011 zo dňa 5. mája 2011, faktúra musí obsahovať množstvo a druh dodaného tovaru alebo rozsah a druh dodanej služby.

Z uvedeného ustanovenia nepochybne vyplýva, že na účely aplikácie zákona o dani z pridanej hodnoty faktúra ako daňový doklad, ktorou sa účtuje odplata za poskytnutú službu, musí obsahovať údaj o rozsahu a druhu dodanej služby.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa názoru odvolacieho súdu správny orgán v preskúmvanej veci postupoval v súlade so zákonom o správe daní a poplatkov (v znení platnom a účinnom v rozhodnom období) a jeho rozhodnutie zodpovedá zákonu. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení rozsudku zaoberal relevantnými námietkami žalobcu uvedenými v žalobe, rozhodol v danej veci po právnej i vecnej stránke správne, keď žalobu zamietol.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku najvyšší súd podľa § 219 ods. 2 OSP uvádza nasledovné:

Miestne príslušný správca dane v protokole z 23. novembra 2011 číslo 668/320/49757/201 I/Doj z kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa zákona o dani z pridanej hodnoty a § 15 ods. 14 zákona o správe daní a poplatkov v súvislosti s preverovaním uvedeného zdaniteľného identifikoval skutočnosti, z ktorých vyvodil záver o neuznaní odpočítanej dane. Zistil, že na uplatnenie práva na odpočítanie dane z faktúry č. 52/2011 nebolo preukázané splnenie podmienky, že žalobca prijal túto službu na uskutočňovanie svojich dodávok služieb prípadne tovarov, ktoré podliehajú dani. Nebolo preukázané, že daňová povinnosť z tejto služby, ktorá sa priamo viaže k objektu „Obchodno-zábavné centrum“ vznikla práve voči daňovému subjektu ASTRA DCA, s.r.o., nakoľko tento nebol v zdaňovacom období máj 2011 vlastníkom pozemkov na ktorých sa má stavať, stavebníkom ani investorom tejto stavby. V daňovom priznaní za kontrolované zdaňovacie obdobie máj 2011 bolo uplatnené v riadku 21 odpočítanie dane vo výške 1 000 € z predmetnej odmeny podľa faktúry č. 52/2011, čo je aj výška nadmerného odpočtu uvedeného v riadku 30 daňového priznania. Podľa predložených dokladov a Hlavnej knihy sumárnej za obdobie od 1. mája 2011 do 31. mája 2011 daňovému subjektu žiadne ďalšie náklady, okrem nákladov na právne a notárske služby v súvislosti s jeho činnosťou nevznikli. Daňový subjekt ku kontrole nepredložil žiadne ďalšie dodávateľské faktúry, nepredložil žiadne odberateľské faktúry ani zmluvy (okrem zmlúv uvedených v bode 1.1. tohto protokolu), ktoré by preukazovali uskutočnenie dodávok tovarov a služieb voči iným daňovým subjektom - platiteľom prípadne neplatiteľom dane z pridanej hodnoty a v účtovníctve o takýchto skutočnostiach tiež neúčtuje.

V prejednávanej veci daňový doklad - faktúra č. 52/2011 z 5. mája 2011 okrem odplaty (provízie) vo výške 5 000 € a DPH 20% v sume 1 000 €, celkom 6 000 €, obsahuje odkaz na článok IV. bod 4.8. zmluvy o sprostredkovaní z 29. apríla 2011, uzavretej podľa § 642 Obchodného zákonníka medzi žalobcom ako záujemcom a Spiller Farmer spol. s r. o. so sídlom v Bratislave, Štúrova ul. č.12 ako sprostredkovateľom. Faktúra však neobsahuje údaje o konkrétnej činnosti a druhu poskytnutej služby sprostredkovateľom, ktorú sa zaviazal vykonať podľa článku I. tejto zmluvy.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu faktúra č. 52/2011 z 5. mája 2011 pre účely oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH podľa zákona o dani z pridanej hodnoty nespĺňa požadovaný obsah

podľa § 71 ods. 2 písm. f/ cit. zákona.

Správca dane teda v súvislosti s vykonávaním dokazovania podľa § 29 zákona o správne daní ani z faktúry nemohol identifikovať skutočnosť, z ktorých by mohol vyvodiť záver o uznaní odpočítanej dane. Najvyšší súd konštatuje, že odpočítanie dane je spochybnené s ohľadom aj na skutočnosť, že správca dane má dôvodné pochybnosti, či vo faktúre z odkazovanej zmluvy o sprostredkovaní sprostredkovateľ plnenie žalobcovi reálne vykonal.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že námietky žalobcu, vznesené v odvolaní nemožno považovať za opodstatnené.

Podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného nerozhodol svojvoľne ani protizákonne. Najvyšší súd nezistil dôvod na zmenu ani zrušenie napadnutého rozsudku a nezistil ani rozpor s daňovými predpismi ani judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie, preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný, preto mu odvolací súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.